

УДК 342.95 (477)

В. М. Тетеря
здобувач

Науково-дослідного інституту публічного права

ІСТОРИКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ РОЗВИТКУ ТА СТАНОВЛЕННЯ КАДРОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Протягом останнього часу Україна стоїть на шляху реформування політичної, правової й економічної сфер. Зважаючи на це, проблемні питання захисту та гарантій прав і свобод людини в Україні, створення ефективної та надійної правоохоронної системи, а отже, і її належного кадрового складу набувають особливої актуальності, оскільки від професіоналізму та компетентності Національної поліції України залежить утілення кадрової політики європейської України, забезпечення основних конституційних гарантій громадськості тощо.

Окремі питання кадрового забезпечення органів правопорядку та його історичний аспект досліджували М.І. Ануфрієв, В.Д. Ардашкін, О.М. Бандурка, В.К. Бабаєв, О.Г. Братко, Ю.А. Ведерніков, С.І. Гессен, В.І. Гойман, Ю.М. Голонд, В.Г. Гриценко, В.С. Гуславський, К.Ф. Гуценко, Є.В. Додін, В.М. Дубінчак, А.М. Клочко, Ю.Ф. Кравченко, С.Я. Лихов, Н.П. Матюхіна, В.А. Моршинін, О.М. Музичук, В.В. Сокурєнко, Р.І. Тевлін, О.Н. Ярмиш, Н.С. Юзікова й інші.

Незважаючи на вагомий вклад учених, нині відсутній комплексний історико-правовий аналіз розвитку та становлення кадрового забезпечення Національної поліції.

Метою статті є аналіз і вдосконалення історико-правових підходів до питання становлення та розвитку кадрового забезпечення Національної поліції України.

Історично початок розвитку кадрової політики сягає часів зародження державності, коли виникла необхідність у забезпеченні громадського порядку та безпеки, протидії злочинності й охорони політичного устрою держав [1, с. 71–72]. Деякі дослідники відмічають, що становлення правоохоронних органів розпочиналося з демократичних Тіри, Ольвії та Херсонесу (нині територія півдня України) [2, с. 62]. При цьому перші праці, присвячені кадровому забезпеченню, були написані Аристотелем, Платоном, Конфуцієм, Цицероном, Ф. Аквінським, М. Монтеск'є, А. Шопенгауером, Дж. Локком, Т. Гоббсом, Ж.-Ж. Руссо тощо. Ідеї відомих філософів були покладені в основу багатьох праць щодо державного управління та кадрової політики держав у різні часи історичного розвитку. Отже, уперше поліція в сучасному її розумінні з'явилася в Стародавній Греції. Основною

функцією поліцейських стало забезпечення й охорона правопорядку.

За часів Київської Русі необхідність забезпечення громадського порядку набула значимості, виникла необхідність у відповідному кадровому забезпеченні. Проте, як зазначає П.Б. Коптєв, на той момент був відсутній спеціальний кадровий апарат поліції. Так, функції поліцейських виконували княжі дружини, військові посадові особи, а згодом – старшини, полковники та гетьмани [3, с. 52]. Кадрове забезпечення правоохоронних органів того часу складалося з місцевих князів, бояр і церковних ієрархів, при цьому зростала роль вічевих сходів, але вони не мали вирішального значення. Усі призначення службовців здійснювалися князями як очільниками. Звертаючись до досліджень періоду Київської Русі, можна знайти й інші документальні назви посадових осіб. Зокрема, дослідники зазначають, що ними були посадники, намісники, мечники, отроки тощо [4, с. 113].

Важливим етапом розвитку кадрового забезпечення поліції як правоохоронного органу досліджуваного періоду став розподіл українських земель між Литвою, Польщею та Московською державою. У продовженні розвитку кадрового забезпечення державного апарату з метою забезпечення правоохоронної функції відбулося закріплення статусу поліцейських у Судебнику Івана III (1497 р.) і Судебнику Івана IV (1550 р.); цими нормативними документами на поліцейських покладалася функція протидії злочинності та розшуку [5, с. 54].

Під час дослідження зазначеного періоду варто відмітити, що на Лівобережній Україні (1654 р.) кадрову функцію виконували гетьмани, генеральні старшини, полковий суд, сільська адміністрація, пани або наділені відповідними правами управителі та наглядачі [3, с. 53].

Отже, перший етап формування кадрового забезпечення органів поліції України характеризувався лише започаткуванням кадрової політики в державному управлінні, повною залежністю від волі князя, хаотичністю поліцейських формувань; він бере свій початок від часів зародження державності та продовжується до часів Російської імперії.

Більш активний розвиток поліцейських органів на території нинішньої України розпочався за часів правління Петра I. Тоді була започаткована

посада генерала-поліцейстера, що в перекладі з німецької означає «начальник поліції». Відтоді було визначено обов'язки міської поліції: спостереження за благоустроєм міста та прибудинкових територій, дотримання правил безпеки й охорона громадського порядку [6, с. 64–66]. Підтвердженням кадрової систематизації правоохоронних органів є спеціальне поліцейське законодавство, яке поєднувало нормативні акти стосовно діяльності поліції [7].

Кадрове забезпечення поліції Російської імперії затверджувалося «Статутом благочиння або поліцейського». Зокрема, кадровий склад поліцейського управління складався з городничого (поліцейстера) у містах та з розширеного штату в столиці: обермейстер, поліцейстер, два пристапи та два ратмани. При цьому міста поділялися територіально на частини, де головував пристав, і квартали, які очолювали квартальні наглядачі [8, с. 21–23]. Варто зазначити, що до поліцейських Російської імперії було висунуто низку основних вимог: бездоганна поведінка, добра воля до служби, здоровий глузд, неупередженість, старанність тощо. Слід зазначити, що саме під керівництвом Петра I було офіційно введено поняття «поліція» стосовно правоохоронного органу держави. При цьому поліцію він наділив окресленим колом завдань, чіткою компетенцією та спеціалізацією.

Аналізуючи історико-правові дослідження, робимо висновок, що безпосередній розвиток поліції як органу внутрішньої безпеки розпочався в XIX ст. Так, Олександром I у 1802 р. були створені спеціалізовані міністерства, на чолі яких стояв міністр – єдиноначальний керівник відомства. У результаті реформи було створене Міністерство внутрішніх справ, до компетенції якого належало управління поліцейськими установами. Цей факт став історично важливим етапом розвитку кадрового забезпечення органів поліції.

Відмінною рисою цього періоду стало призначення на посади поліцейських за здібностями та бажанням працювати поліцейським, а не на основі класних чинів. При цьому варто відмітити, що, окрім Міністерства внутрішніх справ, із 1811 р. існувало Міністерство поліції, до відання якого належав поліцейський апарат у цілому, а основною функцією було забезпечення внутрішньодержавної безпеки. До структури Міністерства поліції належав Департамент поліції, який у своєму складі мав три відділення. Але складнощі у взаємодії з місцевими органами та нечіткість компетенцій міністерств призвели до скасування Міністерства поліції як окремого інституту, а всі функції його були передані Міністерству внутрішніх справ. Таким чином, уже в 1819 році існувало єдине спеціалізоване Міністерство внутрішніх справ.

Із метою підвищення престижності служби в поліції та забезпечення якісними кадрами було

видано низку царських наказів щодо фінансового забезпечення, заохочення та покарання службовців, заміщення посад поліцейських і збереження офіцерських чинів за пораненими офіцерами; видається Статут про попередження й припинення злочинів тощо. Варто зауважити, що саме в період царської Росії з'являється поняття вислуги років у поліцейських, військові пенсії, фінансове стимулювання за старанність тощо [9, с. 25].

Таким чином, на початку XIX ст. не було створено чіткої ієрархічної структури органу внутрішніх справ, проте відбувся розвиток щодо професійного забезпечення якісними кадрами та фінансового стимулювання службовців поліції. Але з початком другої половини XIX ст. ситуація змінюється. Так, реформи 60–70-х рр. XIX ст. призводять до скасування кріпосного права, створення місцевого самоуправління, створюється нова судова система, проводиться поліцейська реформа. Вважаємо доцільною думку вчених, які у своїх дослідженнях відзначають цей період як початок кадрового забезпечення поліції як окремого напрямку діяльності Міністерства внутрішніх справ дореволюційної поліції.

Відмінною рисою періоду реформ стає створення органів внутрішніх справ Російської імперії, у структурі яких створюється Департамент поліції. На Департамент поліції поклалися функції нагляду та контролю за всіма працівниками поліцейських установ. Також у 60-х роках відбувається реорганізація жандармського корпусу Російської імперії. При цьому варто акцентувати увагу на тому, що в цей період були створені єдині вимоги до кадрового забезпечення поліції. Серед них виділимо такі: 1) російське підданство; 2) вік претендента від 25 років; 3) гарний стан здоров'я (міцна статура, тверезий спосіб життя, гарний зір і слух); 4) свідоцтво про перебування на військовій або державній службі; 5) відсутність судимості чи дисциплінарного покарання; претендент не має перебувати під слідством; 6) є платоспроможним; 7) має відповідні доброзичливі відгуки та довідки тощо [10, с. 31].

Цікавим є існування поряд із Департаментом поліції жандармерії цього періоду. Так, до 1904 року губернські жандарми здійснювали негласний нагляд за політичною діяльністю в імперії, контррозвідку та проводили дізнання у справах про державні злочини [11, с. 142–144]. Також до функцій жандармів належав нагляд за діяльністю Департаменту поліції Російської імперії. Отже, їх можна також вважати прототипом Національної поліції України та Національного антикорупційного бюро розслідувань.

Зазначимо, що кадрове забезпечення Департаменту поліції було регламентоване низкою актів: «Положенням про земську поліцію» (1837 р.), «Наказом чинам та служителям земської поліції»

(1837 р.), «Тимчасовими правилами» (1862 р.), «Статутом про службу за призначенням від уряду» тощо. Важливим кроком кадрового забезпечення стали іспити з метою встановлення обізнаності претендента в законодавстві.

Отже, другий етап існування поліції як правоохоронного органу характеризувався намаганнями розвинути кадрову систему поліції, удосконалити систему заохочення поліцейських і створити належні умови праці для службовців. Проте зміни були короткочасними та недовготривалими, не було постійно діючої ефективної нормативної бази, а в результаті революційних подій поліція припинила своє існування.

Наступний етап становлення та розвитку кадрового забезпечення Національної поліції розпочався зі створення народної міліції. Так, у відповідь на підвищений рівень кримінальних злочинів, зростання корупційних діянь Тимчасовий уряд створив під керівництвом виборного начальства народну поліцію, що була підпорядкована органам місцевого самоврядування та покликана була захищати особисті та майнові права громадян. Законодавчо діяльність нового органу була впорядкована постановою Тимчасового уряду «Про заснування міліції» від 17.04.1917 р. Щодо кадрового забезпечення тогочасної міліції, то воно зазнало значних збитків. Зокрема, до лав міліції вступали не лише колишні поліцейські, а й представники інтелігенції, студенти, гімназисти тощо. Також не на користь міліції була відсутність централізованого керівництва.

Третій етап тривав досить малий проміжок часу, не залишивши після себе створеної Тимчасовим урядом народної міліції. Натомість після Жовтневого перевороту новий уряд приймає рішення про створення громадської міліції шляхом озброєння населення. Проте це знову призвело б до хаосу та відсутності централізованого керівництва. Тому найбільш важливим завданням глави новоствореної держави – гетьмана України П.П. Скоропадського – стало забезпечення законності та спокою мирного населення. Тому було окреслено шлях до створення державного апарату, який містив би надійний і міцний апарат Міністерства внутрішніх справ [12, с. 54].

Проголошення Народного Секретаріату в грудні 1917 р. дозволило створити структуровану систему міліції. Серед функцій і повноважень Народного Секретаріату було керівництво міліцією, охорона безпеки громадян. Проте створення професійної міліції не дало бажаного результату. Ускладнення військової, політичної й економічної обстановки не дозволило розвинути систему міліції до відповідного рівня. Протягом 1917–1918 рр. дослідники відзначають значний рівень дезертирства, безпорадність цивільної міліції, низьку платню службовцям тощо [13, с. 72–73].

У межах нашого дослідження варто звернути увагу на той факт, що кадрове забезпечення міліції УРСР, на відміну від Росії, як і формування безпосередньо міліції, відбувалося значно повільніше та дещо менш ефективно. Так, протягом 1918 р. не було видано нормативних актів, які б регламентували діяльність і кадрове забезпечення міліції. Лише наприкінці листопада 1918 р. було видано декрет Тимчасового робітничо-селянського уряду України «Про організацію влади на місцях». Цим Декретом було визначено необхідність створення відділів народної міліції. Міліція була покликана боротися з хуліганством і пограбуваннями, підтримувати порядок серед громадян тощо. Згодом було прийнято декрет «Про організацію міліції» (09.02.1919 р.), згідно з яким було створено радянську робітничо-селянську міліцію України. Таким чином було дещо впорядковано кадрову структуру та форми діяльності міліції в УРСР.

Кадрова політика тогочасної міліції полягала в класовому підході до підбору кадрів. Такий підхід було закріплено нормативно в Інструкції про організацію робітничо-селянської міліції. Так, Інструкцією було встановлено основні вимоги до кандидатів: вік від 21 року, грамотність, повинні мати виборче право та в обов'язковому порядку мають визнавати радянську владу, не мають судимостей, не знаходяться під слідством тощо. На роботу до органів міліції не могли бути прийняті колишні службовці й агенти колишніх жандармських відділень чи поліції, а також служителі релігійних культів. На посади завідуючого губернським управлінням міліції, начальника повітової та міської міліції, а також їх помічників приймалися лише особи, які мали відповідну кваліфіковану підготовку, були віддані робітничому класу та біднішому селянству [14, с. 20; 9, с. 30–31].

Післявоєнний період розвитку став складним часом для громадян, характеризувався побудовою комунізму та соціалізму. При цьому варто акцентувати увагу на тому, що більше ніж півстоліття Україна в складі післяреволюційної Росії не могла реалізувати свої права та погляди. Система правоохоронних органів того часу не мала централізованого порядку, що призводило до неузгодженості кадрового забезпечення міліції. Із метою боротьби з неузгодженістю було створене Генеральне секретарство внутрішніх справ, яке з 1918 р. мало назву «Міністерство внутрішніх справ». Проте насправді міліція продовжувала підпорядковуватися органам місцевого самоврядування, а не спеціально створеному органу, хоча варто відмітити, що відбувся перерозподіл функцій міліції, головним підрозділом в охороні правопорядку стало «Вільне козацтво», а також загони «Вільного республіканського козацтва» [15, с. 122].

Суттєві зміни в кадровому забезпеченні відбулися в 1922 р. Так, було створене Державне по-

літичне Управління при Народному комісаріаті внутрішніх справ. На новостворений орган поклалися функції боротьби з бандитизмом, контрреволюцією та контрабандою; боротьби зі шпигунством; охорони кордонів, водних і залізничних сполучень тощо [13, с. 98]. Щодо забезпечення правопорядку в суспільстві, то дієвим став інститут дільничних інспекторів. Діяльність інспекторів була регламентована «Інструкцією дільничному наглядачу міста» (1923 р.); при цьому варто звернути увагу, що здійснювалася не лише правоохоронна діяльність, але й роз'яснювальна. Так, співробітниками міліції велися роз'яснювальні роботи, проводилися лекції, бесіди тощо.

Таким чином, післявоєнна кадрова політика внутрішніх органів безпеки була підпорядкована Державному комітету Оборони та Ставці Верховного Головнокомандування. Безпосередньо система оборони країни на той час була підпорядкована надзвичайному повоєнному стану. Відмітимо, що модель органів внутрішніх справ майже не була змінена з початком Великої Вітчизняної війни, проте зросла злочинність, що внесло певні корективи в роботу міліції. Кадрове забезпечення міліції цього періоду було недостатнім, оскільки війна забрала більшість чоловіків. Надалі керівним органом внутрішніх справ СРСР залишалося Головне управління міліції Народного Комісаріату Внутрішніх Справ СРСР, до складу якого входили міністерства союзних республік.

Післявоєнні роки стали важким випробуванням для країни в цілому. Зріс рівень бандитизму, убивств, розбою. У зв'язку з такою ситуацією влада країни мала вжити реорганізаційних заходів щодо органів міліції. Так, було створено Міністерство внутрішніх справ СРСР і союзних республік, скасовано адміністративні відділи ГУМ НКВС і його місцеві органи тощо. Основною задачею органів безпеки СРСР післявоєнного часу стало попередження та припинення розкрадання власності держави та громадськості. Для здійснення поставленої задачі в 1947 р. Верховною Радою СРСР було видано указ «Про кримінальну відповідальність за розкрадання державного й громадського майна», яким було передбачене суворе покарання за здійснення злочинів, спрямованих проти майна держави та громадськості.

Основними відділами для виконання поставленої задачі були відділи боротьби з розкраданням соціалістичної власності та спекуляцією. Отже, цими відділами використовувалися всі доступні методи та засоби щодо попередження, розслідування, карного розшуку розкрадачів майна та спекулянтів тощо [13, с. 133].

Також варто відмітити, що в повоєнні роки органам міліції були надані досить широкі права, унаслідок чого дослідники цього періоду відзначають високий рівень службових порушень,

керування бандитськими угрупованнями та «покривительства» їм, що негативно позначалося на економічному рівні країни й іміджі міліції. Для вирішення ситуації, що склалася, влада скерувала свої сили на реорганізацію та розмежування функцій відділів органів внутрішньої безпеки. Так, у 1954 р. відбулися суттєві зміни системи правоохорони. Міністерство внутрішніх справ вело кримінальні справи, КДБ розслідував державні злочини. При цьому внутрішня прокуратура вказаних відомств була анульована, проте в прокуратурі був створений відділ контролю діяльності Міністерства внутрішніх справ і КДБ [16, с. 148–151].

Наступним важливим кроком у розвитку кадрового забезпечення органів поліції стало проголошення Україною незалежності 24.08.1991 р. Так, було прийнято Закон України «Про міліцію» від 20.12.1990 р., який став початком нової української міліції.

Протягом років незалежності Міністерство внутрішніх справ удосконалювало законодавчу базу, узгоджувало стандарти та вимоги з нормами Європейського Союзу; створювалися нові служби, а деякі підрозділи були реорганізовані. Важливою в новоствореній системі стала система кадрового забезпечення Міністерства внутрішніх справ України. Кадрова робота була покладена на відділи та групи кадрів. У процесі реорганізації було створено навіть соціально-психологічний відділ у структурі Головного управління кадрів Міністерства внутрішніх справ України [9, с. 53–54]. Згодом було реорганізовано кадрові підрозділи апарату по роботі з особовим складом.

Головним завданням кадрової політики незалежної України стало забезпечення служб професійними кадрами з високим інтелектуальним рівнем, моральністю й етичністю. Сучасність вимагає від України запровадження нових принципів і підходів до організації та здійснення державної влади, охорони громадськості, адаптації до зовнішніх змін тощо.

Розвиваючись, підрозділи внутрішньої безпеки органів внутрішніх справ були переформатовані, а в 2015 р. було прийнято Закон України «Про Національну поліцію». Так, Національна поліція стала центральним правоохоронним органом України, покликаним забезпечувати охорону прав і свобод людини, протидіяти злочинності, підтримувати публічну безпеку та порядок. Проте нині в Україні досить гостро постало питання професіоналізму державних службовців у цілому та службовців Національної поліції зокрема. Проблеми Національної поліції України досить тісно пов'язані з проблемами суспільства в цілому, неузгодженістю фінансової, економічної та політичної сфер.

Отже, кадрове забезпечення є вкрай важливим аспектом діяльності Національної поліції та

реалізації державної політики України в цілому. Саме ефективним і професійним кадровим забезпеченням зумовлюється успішність організації та виконання завдань і функцій, поставлених перед Національною поліцією України. Кадрове забезпечення є комплексним явищем, яке, як і будь-який інший напрям діяльності, має свою історію розвитку, структуру, мету та функції.

Кадрове забезпечення органів поліції мало переважно політичний характер, залежало від політичних, економічних та інших обставин. У результаті дослідження історичного становлення та розвитку кадрового забезпечення Національної поліції України було виділено й проаналізовано такі етапи: 1) період зародження кадрового забезпечення органів правопорядку (доімперський); 2) кадрове забезпечення правоохоронних органів Російської імперії; 3) період Тимчасового уряду; 4) гетьманський період; 5) дореволюційний період; 6) радянський етап розвитку; 7) період розвитку кадрового забезпечення органів внутрішніх справ незалежної України; 8) сучасний період становлення кадрового забезпечення Національної поліції України.

Література:

1. Ковальська В.В. Міліція в системі правоохоронних органів держави (адміністративно-правові аспекти): дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07 / В.В. Ковальська. НУВС. – К., 2008. – 422 с.
2. Кумейко А.В. Історико-правовий аналіз становлення, розвитку та організації діяльності суб'єктів протидії злочинності / А.В. Кумейко // Прикарпатський юридичний вісник. – 2015. – Вип. 1 (7). – С. 62–65.
3. Коптев П.Б. Організаційно-правові засади діяльності підрозділів по роботі з персоналом ОВС : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / П.Б. Коптев. – ХНУВС. – Х., 2006. – 207 с.
4. Історія держави і права України / за ред. А.І. Рогожина. – Ч. 1. – Х., 1993. – 428 с.
5. Боняк В.О. Становлення та розвиток правоохоронних органів України: історико-правовий аспект / В.О. Боняк // Правоохоронна функція держави: теоретико-методологічні та історико-правові підходи дослідження : міжкафедр. «круглий стіл» (м. Харків, 23 жовтня 2012 р.) / за ред. д. ю. н., доц. В.О. Серьогіна. – Х., 2012. – 123 с.
6. Белявский И.Н. Лекции по полицейскому праву / И.Н. Белявский. – 1877. – 88 с.
7. Крылов С.М. История советской милиции : в 2 т. / С.М. Крылов ; под ред. Н.А. Щелокова. – М.: Акад. МВД СССР, 1977. – Т. 2: Советская милиция в период социализма (1936–1977 гг.). – 1977. – 338 с.
8. Тарасов И.Н. Очерки науки полицейского права / И.Н. Тарасов. – Киев, 1877. – 514 с.
9. Матюхіна Н.П. Управління персоналом органів внутрішніх справ України : організаційно-правові засади : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.07 / Н.П. Матюхіна ; НУВС. – Х., 2002. – 420 с.
10. Філонов О.В. Кадрове забезпечення поліції, жандармерії та спеціальних служб Російської імперії як важливий чинник організації боротьби з тероризмом наприкінці XIX – на початку XX століття / О.В. Філонов // Віче. – 2013. – № 14. – С. 30–32.
11. Беда А.М. Полиция и милиция России : страницы истории / А.М. Беда, А.В. Борисов, А.Н. Дугин, А.Я. Малыгин. – М. : Наука, 1995. – 318 с.
12. Гавриленко О.А. Органи охорони громадського порядку в Україні у період гетьманату / О.А. Гавриленко, І.А. Логвиненко // Проблеми державотворення України: історія і сучасність. Збірник наукових праць. – Ч. 1. – Х., 1997. – С. 53–60.
13. Історія органів внутрішніх справ. Навчальні матеріали до спецкурсу. – Кіровоград : Імекс ЛТД, 2003. – 236 с.
14. Из истории милиции Советской Украины / Под ред. П. П. Михайленко. – К. : МОП УССР, 1965. – 399 с.
15. Ткаченко Ю.Г. Методологические вопросы теории правоотношений / Ю.Г. Ткаченко. – М. : Юрид. лит-ра, 1980. – 176 с.
16. Полиция и милиция России : страницы истории. – М., 1996. – 703 с.

Анотація

Тетеря В. М. Історико-правовий аналіз розвитку та становлення кадрового забезпечення Національної поліції України. – Стаття.

У статті проаналізовано та узагальнено теоретико-правові підходи до визначення етапів історичного становлення та розвитку кадрового забезпечення Національної поліції України. Уточнено класифікацію періодів становлення кадрового забезпечення Національної поліції України, охарактеризовано основні з них. Обґрунтовано актуальність подальшого розвитку кадрового забезпечення Національної поліції України.

Ключові слова: кадрове забезпечення, Національна поліція, історія, період, зародження, радянський етап, незалежність.

Аннотация

Тетеря В. М. Историко-правовой анализ развития и становления кадрового обеспечения Национальной полиции Украины. – Статья.

В статье проанализированы и обобщены теоретико-правовые подходы к определению этапов исторического становления и развития кадрового обеспечения Национальной полиции Украины. Уточнена классификация периодов становления кадрового обеспечения Национальной полиции Украины, охарактеризованы основные из них. Обоснована актуальность дальнейшего развития кадрового обеспечения Национальной полиции Украины.

Ключевые слова: кадровое обеспечение, Национальная полиция, история, период, зарождение, советский этап, независимость.

Summary

Teteria V. M. Historical and legal analysis of the development and formation of the personnel of the National Police of Ukraine. – Article.

The article analyzes and generalizes theoretical and legal approaches to the definition of the stages of historical formation and development of staffing of the National Police of Ukraine. The classification of formation periods of the National Police staffing was specified, the main ones were described. The urgency of further development of the National Police staffing was substantiated.

Key words: personnel support, National Police, history, period, origin, Soviet stage, independence.